

Som det vil ses af Betænkningen og de den ledsagende Bilag, er der fra Foreningen af Landpostbude i Danmark til Lønningsudvalget indsendt Andragende, hvori der fremsættes forskellige Ønsker. De fleste af disse Ønsker falde i det væsentligste sammen med de Udtalelser, jeg fremsatte ved første Behandling her i Folketinget den 8. November i Fjor. Landpostbudene andrage for det første om, at de maa blive statsansatte og dernæst, at de Alderstillæg, der tillægges dem efter deres Tjenestetid, maa blive noget større end af Ministeren foreslaaet. Endvidere andrage de om, at der maa blive tilstaaet dem fuld Beklædning og for de kvindelige Landpostbudes Vedkommende et Vederlag, der svarer til Værdien af Beklædningen for de mandlige Bude.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Statsansættelse indrømmer jeg, at et Forslag herom selvfølgelig maa fremkomme fra Administrationens Side. Det maa blive den, som skal skønne over, i hvor stor Udstrækning man kan gaa over til Statsansættelse. Som Følge deraf have jeg og mine Meningsfæller ikke fundet os foranledigede til at fremkomme med Forslag herom. Efter de Udtalelser, der ere fremsatte af den højtærede Minister, have vi imidlertid faaet Haab om, at denne Sag om ikke ad Aare, saa dog i en ikke fjern Fremtid vil blive løst, og at der vil fremkomme et Forslag om, at i alt Fald de Landpostbude, der have fuld Dagtjeneste, blive statsansatte. Endvidere er der under Sagens Gang fra den højtærede Ministers Side fremkommet Udtalelser, som for Resten falde sammen med Bemærkningerne til Lovforslaget, og som gaa ud paa, at den højtærede Minister i den kommende Tid vil søge at imødekomme Landpostbudenes Ønsker med Hensyn til Beklædningsspørgsmaalet.

Det Ønske, som jeg og mine Meningsfæller have følt os mest fristede til at stille Ændringsforslag om, er Spørgsmaalet om Alderstillæg. Det har forekommet det Mindretal, hvortil jeg hører, at man burde have indrømmet Landpostbudene noget højere Alderstillæg end dem, der ere foreslaaede her i Lovforslaget. Landpostbudene sige i deres Andragende, at „med Hensyn til selve Alderstillægets Størrelse, da kan man ikke se rettere, end at et Landpostbud, der har sin Virksomhed paa samme Sted som f. Eks. en Portør og maa give samme Pris for sine Livsfornødheder o. s. v., ogsaa har samme Trang for Alderstillæg som Tjenestemanden. Efter

det forelagte Forslag vil et Landpostbud i intet Tilfælde kunne opnaa som højeste Løn, hvad Tjenestemanden faar som Begyndelsesløn paa samme Bosted“. Jeg synes, at der er noget urimeligt heri, og jeg synes, man burde være gaaet til at indrømme Landpostbudene i alt Fald saa store Alderstillæg, at de i det mindste kunde have opnaaet som Slutningsløn det, som deres Kolleger i de røde Frakker faa som Begyndelsesløn. Naar vi imidlertid ikke have stillet noget Ændringsforslag om denne Sag, er det, fordi vi under Sagens Behandling i Udvalget, under hele Lønningsspørgsmaalets Gang her i Rigsdagen i Vinter, have faaet det bestemte Indtryk, at det vilde være aldeles haabløst at fremkomme med Forslag, som medførte forøgede Udgifter for Statskassen, og vi have derfor tiltraadt Forslaget, saaledes som det foreligger, og jeg skal anbefale mine Meningsfæller at stemme for det i den foreliggende Form.

Poul Christensen: Af Betænkningen vil det fremgaa, at det Mindretal, hvortil jeg hører, havde ønsket at imødekomme et Andragende, som blev fremsendt fra Landpostbudenes Forening. Det, som vi have været i Tvivl om, var, om det ikke vilde være rigtigere at bibeholde det nuværende Grundlag for Lønnen end at gaa til det ny. For mit personlige Vedkommende er det med ret store Betænkneligheder, at jeg gaar med til det ny, idet jeg tror, at det vil være ret umuligt at naa til en retfærdig Lønningsmaade efter det Grundlag, som Lovforslaget foreslaar. Efter den gamle Ordning var det jo ikke alene Vejlængden, det kom an paa, men man tog ogsaa Hensyn til Tiden, og jeg tror, at det vil man absolut ogsaa fremdeles blive nødt til i nogen Maade. Efter den ny Ordning tager man kun Hensyn til Vejlængden eller lønner kun derefter. Det forekommer mig — jeg skal nævne et Eksempel — at være urimeligt, at to Landpostbude, der have lige lang Vej at gaa, faa lige megen Løn. Den ene kan nemlig have en jævn og god Vej at følge, medens den anden maa gaa op og ned ad Bakker og paa daarlige Veje, og denne Forskel bliver ikke saa ganske ringe, især naar man ved, at Postbudene i de allerfleste Tilfælde ikke have saa ganske lidt at bære.

Og det andet Forhold, som gør, at jeg ikke kan tro, at dette kan blive en retfærdig Lønningsmaade, er dette, at der jo i saa høj Grad er Forskel paa Ekspe-